

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla a Dezső és Társai Ügyvédi Iroda (1011 Budapest, Fő u. 14-18. szám, ügyintéző: dr. Veszely Katalin ügyvéd) és a Perlaki Ügyvédi Iroda (1011 Budapest, Fő u. 14-18. szám, ügyintéző: dr. Perlaki Szabolcs ügyvéd) által képviselt felperesnek a dr. Szabó Tamás jogtanácsos által képviselt alperes ellen bankgarancia teljesítése iránt indított perében, amely perbe az alperes pernyertessége érdekében a Dr. Czugler Péter Ügyvédi Iroda (1053 Budapest, Egyetem tér 5. II/11. szám, ügyintéző: dr. Czugler Péter ügyvéd) által képviselt beavatkozott, a Fővárosi Bíróság 2007. június 11-én kelt 16.G.41.703/2006/8. számú ítélete ellen az alperesi beavatkozó részéről 9. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperesi beavatkozót, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 450.000 (Négyszázötvenezer) forint másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás:

A Fővárosi Bíróság a 16.G.41.703/2006/8. számú ítéletével kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 28.750.000 forintot, ezen összeg után 2006. május 17-től a kifizetés napjáig járó, a késedelemmel érintett naptári félét megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamat 7 százalékkal növelt összege mértékű kamatot, valamint 1.800.000 forint perköltséget. A felperes ezt meghaladó keresetét elutasította.

Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolása szerint a felperes mint megrendelő, és az alperesi beavatkozó között 2002. július 29-én a Ptk. 389. §-a és 402. §-a szerinti szerződés jött létre. Az alperesi beavatkozó megbízásából az alperes a Ptk. 249. §-a értelmében kötelezettséget vállalt arra, hogy meghatározott feltételek - így

különösen bizonyos esemény beállta vagy elmaradása, illetőleg okmányok benyújtása - esetében bizonyos határidőn belül a kedvezményezettnek a megállapított összeghatárig fizetést fog teljesíteni. A 2005. február 24-én kiállított és a 2006. február 2-án módosított bankgarancia kedvezményezettje a felperes volt. Alapjogviszonyként a beavatkozó és a felperes között megkötött szerződést szerepeltették. A „jótállási bankgarancia” elnevezésű alperesi nyilatkozat azt tartalmazta, hogy az alperes maximum 137.407.015 forint összeghatárig visszavonhatatlanul garanciát vállal arra, hogy a beavatkozó és a kedvezményezett közötti alapjogviszony vizsgálata nélkül a felperes első írásbeli, meghatározott pénzösszeg megfizetésére vonatkozó felszólítására, a kézhezvételt követő 8 banki munkanapon belül fizetést teljesít. Az alperes a fizetés feltételül azt határozta meg, hogy az írásbeli felszólításban a felperesnek meg kell jelölnie, hogy a beavatkozó melyik szerződéses kötelezettségét nem teljesítette, csatolnia kell a beavatkozó részére emiatt küldött igénybejelentés másolatát, illetve az alpereshez intézett írásbeli felszólításon szereplő aláírások valódiságát a felperes bankjának igazolnia kell. (Emellett a felek kizárták a banknak szóló írásbeli felszólítás telefaxon történő benyújtását.)

Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a felperes a fenti feltételeknek eleget tett, az alperes ennek ellenére formai és tartalmi okokra hivatkozva 2006. május 17-én a kifizetést írásban megtagadta. Az elsőfokú bíróság jogi indokolásában kifejtette, hogy a bankgarancia-nyilatkozat az alperesi bank és a kedvezményezett felperes között hozott létre jogviszonyt. A bankgarancia nem járulékos jellegű, hanem a bank részéről önálló kötelezettségvállalást jelent és annak tartalma a bank által megszabott feltételekhez igazodik. A felperes mint kedvezményezett a bankgarancia-szerződés feltételei szerint kérhetett kielégítést az alperestől. A bank kötelezettsége nem igazodik a megbízó beavatkozó kötelezettségeihez, annak kifogásait nem érvényesítheti. Az alperes a felperes kockázatát vállalja át, nem a főadós beavatkozó kötelezettségét teljesíti, hanem a sajátját. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint ebből az is következik, hogy a bankgarancia kötelezettjének, tehát az alperesnek a fizetési kötelezettsége nem függ attól, hogy a beavatkozó a szerződéses kötelezettségét teljesítette-e. Az alperes nem vizsgálhatja azt sem, hogy az alapjogviszonyt képező szerződés alapján az alperesi beavatkozó teljesítése szerződésszerű volt-e, vagy sem. Az elsőfokú bíróság erre az okfejtésre tekintettel elutasította az alperesi beavatkozóhoz a tárgyalás felfüggesztésére irányuló kérelmét. Az alperesi beavatkozó ugyanis kérte, hogy a bíróság a felperes és az alperesi beavatkozó között folyamatban lévő választottbírói eljárás jogerős befejezéséig függessze fel a tárgyalását. Az elsőfokú bíróságnak az volt a jogi álláspontja, hogy a Pp. 152. §-ban írt előfeltételek hiányoznak, mert az alapjogviszony vizsgálata nem előkérdése a bankgarancia teljesítésére irányuló per elbírálásának.

Az elsőfokú bíróság ítéletében ezt követően tételesen azt vizsgálta meg, hogy az alperesi bank által előírt követelményeket a felperes teljesítette-e. Kifejtette, hogy a felperes eleget tett a feltételeknek, mert az alpereshez intézett fizetési felszólításában megjelölte, hogy az alperesi beavatkozó a hibák kijavítására

vonatkozó kötelezettségének nem tett eleget, és csatolta a bankhoz intézett fizetési felszólításához az alperesi beavatkozóhoz írt igénybejelentése másolatát. Ez a 2006. január 26-i levele volt. Az igénybejelentéssel kapcsolatban az alperesi beavatkozó azzal védekezett, hogy az igénybejelentés alaki okokból nem volt megfelelő, figyelemmel arra, hogy a levelet író dr. Perlaki Szabolcs ügyvéd nem rendelkezett a felperestől meghatalmazással. A felperes csak 2006. január 30-án adott meghatalmazást a Dezső és Társai Ügyvédi Iroda, valamint a Perlaki Ügyvédi Iroda részére a képviselte ellátására. Az alperesi beavatkozó véleménye szerint emellett a 2006. január 26-i felperesi igénybejelentés azért sem volt megfelelő melléklet a bankgarancia lehívására, mert ezen igénybejelentést követően az alperesi beavatkozó 2006. februárjában a hibákat kijavította, és erről 2006. február 14-én jegyzőkönyv-felvétel is történt. A 2006. január 26-i igénybejelentéssel tehát egy korábbi időszakra, a 2005. őszén észlelt hibák kijavítására vonatkozó igényét jelentette be a felperes az alperesi beavatkozóknak.

Az elsőfokú bíróság az igénybejelentéssel kapcsolatban a Ptk. 219. §-a és 222. §-ára alapítottnan azt állapította meg, hogy jognyilatkozatot a felperes képviselő útján is tehetett, és e cselekmény által a képviselt vált jogosítottá, illetve kötelezetté. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a felperes képviselőjében dr. Perlaki Szabolcs ügyvéd szabályszerűen járt el, figyelemmel arra, hogy ügyvédi irodája már 2005. január 1-től rendelkezett a Dezső és Társai Ügyvédi Irodával kötött megállapodással, amely feljogosította, hogy a Dezső és Társai Ügyvédi Iroda mint megbízó ügyeiben jogi szolgáltatást teljesítsen a megbízó megbízása alapján. A felperes 2005. szeptember 6-án a Dezső és Társai Ügyvédi Irodával kötött megbízási szerződést, amelyben ezt az ügyvédi irodát teljes körű képviselőre jogosította fel, e megbízási szerződés azonban tartalmazta, hogy a megbízott a megbízás teljesítése érdekében jogosult más ügyvédek vagy ügyvédi irodák igénybevételeire, tehát a Dezső és Társai Ügyvédi Iroda igénybe vehette a Perlaki Ügyvédi Iroda szolgálatait a felperes képviselője körében. Ezáltal dr. Perlaki Szabolcs ügyvéd jogosult volt 2006. január 26-án a felperes képviselőjében eljárva jognyilatkozatot tenni. A kifejtettek alapján az elsőfokú bíróság az alperes részére megküldött az igénybejelentést megfelelőnek minősítette.

A bankgarancia lehívásának további feltétele volt, hogy az írásbeli felszólításon szereplő felperesi aláírások valóságát a felperes bankja igazolja. A felperes számlavezető bankja, a ... Zrt. igazolta az aláírások valóságát. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint ezen túlmenő, további formai követelményt a bankgarancia megállapodás nem támasztott, ezért az elsőfokú bíróság nem vizsgálta azokat az alperesi beavatkozó által tett előadásokat, amelyek a fizetési felszólítási nyilatkozatot tevő személyek aláírásának valóságát, illetve az aláírás megszületési körülményeit vitatták, figyelemmel arra is, hogy a nyilatkozat megtételének tényét és annak tartalmát maguk a nyilatkozat tevő személyek nem tették vitássá.

Az elsőfokú bíróság szerint tehát a felperes a perbeli bankgarancia megállapodásban előírt okmányokat benyújtotta az alpereshez, így az alperest fizetési kötelezettség terheli, tehát meg kell fizetnie a fizetési felszólításban a

felperes által meghatározott 28.750.000 forintot. Mivel a fizetéssel az alperes a Ptk. 298. § a) pontja értelmében a 8 banki munkanap elteltével késedelembe esett, késedelmi kamatfizetési kötelezettsége is beállt. Ennek időpontját az elsőfokú bíróság 2006. május 17. napjában határozta meg, a kamatfizetés mértékét a Ptk. 301/A. § (2) bekezdése alapján állapította meg. Kötelezte a pervesztes alperest a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján a perben felmerült felperesi perköltség megfizetésére, amely ügyvédi munkadíjból és a felperes által megfizetett kereseti illetékből áll. Az elsőfokú bíróság az alperesi beavatkozót perköltségviselésre nem kötelezte.

Az elsőfokú ítélet ellen az alperesi beavatkozó élt fellebbezéssel, amelyben elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a felperes keresetének elutasítását, másodlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróságnak a per újabb tárgyalására történő utasítását kérte, valamint fenntartotta az eljárás felfüggesztése iránti kérelmét is a Magyar Kereskedelmi és Iparkamara mellett működő Állandó Választottbíróság előtt Vb/06-386 szám alatt folyamatban lévő per befejezéséig. Kérte továbbá pernyertessége esetére a perköltség viselésére kötelezni a felperest.

Az alperesi beavatkozó a fellebbezésében előadta, hogy álláspontja szerint sem lehetséges a jelen perben a felperes és az alperesi beavatkozó közötti alapjogviszonyra tartozó kérdések eldöntése, ugyanakkor a jelen per eldöntésének előkérdése az, hogy az alperesi beavatkozó teljesítette-e a 2006. január 26-i igénybejelentésben foglalt hibák kijavítására vonatkozó kötelezettségét. Abban az esetben ugyanis, ha e teljesítés ténylegesen megtörtént, úgy a bankgarancia teljesítésének megtagadása az alperes részéről jogszerű volt. A teljesítés megtörténtének tisztázása tehát olyan ténykérdés, amely előkérdése a jelen per elbírálásának, ezért a Pp. 152. § (2) bekezdése alapján az eljárás felfüggesztésének van helye.

Az alperesi beavatkozó a fellebbezésében előadta továbbá, hogy álláspontja szerint az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás hiányos és iratellenes. Utalt például arra, hogy az elsőfokú bíróság ítélete tényként állapította meg, hogy a garancialevélhez a felperes csatolta az Egyed & Partners Ügyvédi Iroda szakvéleményét, holott a levél azt tartalmazta, hogy kérésre a felperes megküldi ezt a szakvéleményt. Az alperesi beavatkozó szerint iratellenesen állapította meg az elsőfokú bíróság azt is, hogy az aláírások hitelesítése a felperes számlavezető bankja által a garancia szövegének megfelelően történt volna meg. A hitelesítés ugyanis nem a felszólító levélen, hanem külön okiratban és nem valódi keltezéssel történt. Az alperesi beavatkozó szerint iratellenes az az elsőfokú ítéleti megállapítás is, hogy „történtek ugyan szigetelési munkák az A. Kft. mint projektmenedzser kérésére, a műszaki hiba azonban nem került teljes mértékben kijavításra.” Ezzel szemben az alperesi beavatkozó álláspontja szerint a 2006. január 26-i levél megküldését követően a hibák kijavítása megtörtént, ezt azonban az elsőfokú ítélet indokolása figyelmen kívül hagyta.

Az alperesi beavatkozónak a fellebbezésében elfoglalt álláspontja szerint a 2006. január 26-án kelt levél több okból sem alkalmas arra, hogy a bankgarancia feltételei között szereplő igénybejelentésnek minősüljön. Az igénybejelentés a 2005-ben elvégzett munkálatok hiányosságaira vonatkozott, ezt követően azonban az alperesi beavatkozó a hibákat kijavította, és ezt a ténytet a február 14-én felvett jegyzőkönyvben rögzítették is. A felperes a hibák fennállására utaló újabb levelet az alperesi beavatkozóhoz nem intézett. A 2006. május 2-án kelt faxában csak a bankgarancia meghosszabbítását kérte, amely meg is történt. Az igénybejelentés az alperesi beavatkozó álláspontja szerint emellett formai okokból sem volt megfelelő, ugyanis a levelet a Dezső és Társai Ügyvédi Iroda céges papírján írták, de azt csak dr. Perlaki Szabolcs ügyvéd írta alá, aki nem volt ennek az ügyvédi irodának a tagja. Az a tény, hogy a két ügyvédi iroda között 2005. január 1-jén létrejött egy megállapodás, a felperesre automatikusan nem vonatkoztatható. E megállapodás III/5.1. pontja szerint is a félnek az ügy vitelére külön meghatalmazást kellett volna adnia, és ezt a meghatalmazást a felperestől mindkét ügyvédi iroda csak 2006. január 30-án kapta meg. Az alperesi beavatkozó álláspontja szerint a felperes levelének nemcsak a bankgarancia által támasztott követelményeknek kellett volna megfelelnie, hanem a Ptk. diszpozitív rendelkezéseinek, valamint a Pp. okiratokkal kapcsolatos kogens szabályainak is. A felperes igénybejelentése tehát ezen hiányosságok miatt nem tett eleget a bankgarancia lehívásához szükséges feltételeknek.

Az alperesi beavatkozó fellebbezésében kifejtett álláspontja szerint az elsőfokú ítélet érdemben is megalapozatlan, mivel az alperes teljesítési kötelezettsége a bankgarancia alapján csak akkor állt volna be, ha a beavatkozó a szerződéses kötelezettségének nem tesz eleget, vagyis a bankgarancia alapján a felperes jogszerűen kifizetést csak akkor követelhetett volna, ha a beavatkozó valamely javítási munkát nem végzett volna el. A javítási munkák azonban az igénybejelentést követően megtörténtek, így nem teljesítette a felperes a bankgarancia azon feltételét, hogy hivatkozzon a beavatkozó által nem teljesített szerződéses kötelezettségre. A beavatkozó utalt a BH1997. 267. számú (helyesen BH1999. 267. számú) jogesetben foglaltakra, amely szerint, ha a garantőrnek a teljesítés tényéről tudomása van, úgy a garancia jogosultjával szemben a bankgarancia alapján történő teljesítést jogszerűen tagadhatja meg. Ennek a kérdésnek a vizsgálata nem minősül az alapjogviszony vizsgálatának.

Az alperesi beavatkozó emellett az elsőfokú bíróság által megállapított perköltség mérséklésére irányuló fellebbezési kérelmet is előterjesztett, amelyben az elsőfokú perköltség mértékét bruttó 400.000 forintban kérte meghatározni arra az esetre, ha a Fővárosi Ítéltábla a fellebbezési kérelmét egyebekben nem teljesítené.

A felperes a fellebbezési ellenkérelmében elsődlegesen a Pp. 256. § (2) bekezdése alapján azt kérte, hogy a Fővárosi Ítéltábla végzéssel állapítsa meg az elsőfokú bíróság ítéletének jogerőre emelkedését, másodlagosan az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányuló kérelmet terjesztett elő és perköltségigényt jelentett be. A felperes véleménye szerint a fellebbezés elbírálásának eljárásjogi akadály, hogy

a perben hozott ítélet jogereje a beavatkozónak a felperessel szemben fennálló jogviszonyára nem terjed ki, így a beavatkozó cselekménye a Pp. 57. §-a alapján nem hatályos akkor, ha az általa támogatott alperes cselekményeivel ellentétben áll. Miután az alperes önállóan nem nyújtott be az elsőfokú ítélet ellen fellebbezést, a beavatkozó önálló fellebbezése ellentétben áll az alperes cselekményével, ezért nincs akadálya az elsőfokú ítélet jogerőre emelkedésének. Arra az esetre, ha a Fővárosi Ítéltábla a beavatkozó fellebbezését elbírálásra alkalmasnak találná, a felperes érdemi ellenkérelmet is előterjesztett. A felperes az alperesi beavatkozó eljárás felfüggesztésére irányuló kérelmével kapcsolatban előadta, hogy az alapjogviszonyban történt teljesítés hibás vagy hibátlan voltát a jelen perben nem lehet vizsgálni, és a bankgarancia teljesítésének nem előkérdése ennek vizsgálata. Erre tekintettel a tárgyalás felfüggesztésének nincs helye. A felperes tagadta, hogy az alperesi beavatkozó által hivatkozott 2006. február 14-i jegyzőkönyv igazolhatná a kijavítás megtörténtét. Utalt arra, hogy a Pesti Központi Kerületi Bíróság előtt a kijavítás eredményességével kapcsolatban 1.Pk.176062/2006. szám alatt előzetes bizonyítási eljárás folyt le, illetve az alapjogviszony tekintetében folyamatban van a választottbírósi per is.

A felperes fellebbezési ellenkérelme szerint az elsőfokú bíróság a tényállást körületekintően állapította meg és az abból levont következtetései is jogszerűek. Álláspontja szerint az ítéleti tényállásra vonatkozó beavatkozási előadások vagy valótlanok, vagy irrelevánsak az ügy elbírálása szempontjából. Az elsőfokú bíróság a jogszabályokkal összhangban hozta meg ítéletét és ellentmondásmentesen indokolta meg azt. Az alperesi beavatkozó által hivatkozott bírósági jogeset nem általában a teljesítés, hanem a fizetési kötelezettség teljesítésének vizsgálatát engedte meg a garantőr bank részére.

Az igénybejelentéssel kapcsolatban a felperes előadta, hogy az igénybejelentés a bankgarancia megállapodás által megkövetelt feltételeknek megfelelt. A felperes a fellebbezési tárgyaláson utalt arra is, hogy a beavatkozóhoz intézett igénybejelentés esetleges formai hibáit - ha lettek volna ilyenek - a felperes törvényes képviselői a jogi képviselő által tett nyilatkozatok utólagos jóváhagyásával éppen az alperesi beavatkozó észrevételeire figyelemmel a per során kifejezetten orvosolták, és az igénybejelentést a sajátjuknak ismerték el.

A felperes törvényes képviselőinek aláírás-hitelesítésével kapcsolatban a felperes előadta, hogy a banki aláírás-hitelesítési eljárás nem azonos a közjegyzői aláírás-hitelesítéssel. A banki hitelesítés úgy történik, hogy a számlavezető bank összeveti az okiraton szereplő aláírásokat az ügyvezetők aláírási címpéldányaival és ennek alapján állítja ki az igazolást.

A perköltség leszállítására vonatkozó fellebbezési kérelemmel kapcsolatban a felperes jogi képviselője előadta, hogy a perköltség arányban áll a pertárgy értékével és az elvégzett ügyvédi tevékenységgel, figyelemmel arra is, hogy az alperes és az alperesi beavatkozó terjedelmes beadványaira a felperes válaszolt,

elleniratokat készített, a felperes külföldi ügyvezetése miatt valamennyi periratot két nyelven kellett elkészítenie.

A másodfokú eljárásban 6. sorszám alatt az alperes észrevételt terjesztett elő, amelyben előadta, hogy az alperesi beavatkozó fellebbezése nem áll ellentétben az alperes percselekményével. A Pp. 57. §-a csak akkor teszi hatálytalanná a beavatkozó fellebbezését, ha az az alperes percselekményével kifejezetten ellentétben áll, például ha az alperes a fellebbezési jogról lemondott volna. A jelen ügyben tehát annak ellenére, hogy az ítélet jogereje közvetlenül nem hat ki a felperes és az alperesi beavatkozó jogviszonyára, a fellebbezést elmulasztó alperes helyett a beavatkozó joghatályosan fellebbezhet.

Az alperes a fellebbezési tárgyaláson előadott nyilatkozatában az alperesi beavatkozó fellebbezésében foglaltaknak megfelelő határozathozatalt kért. Előadta továbbá, hogy álláspontja szerint az elsőfokú bíróság tévedett a kamatfizetés kezdő időpontjának meghatározásakor, mert a Ptk. 301/A. § (3) bekezdése szerint a kamatfizetés esedékessége a gazdálkodó szervezetek között 30 nap elteltével következik be, így a késedelmi kamatfizetés kezdő időpontja az alperesi pervesztesség esetén is helyesen 2007. június 17. napja lenne.

Az alperesi beavatkozó a felperesi ellenkérelemre írásban részletes észrevételeket nyújtott be, amelyben szintén kifejtette, hogy az ítéletátlának a beavatkozó fellebbezését érdemben kell elbírálnia, mivel az nem áll ellentétben az alperes cselekményével. Fenntartotta az eljárás felfüggesztésére irányuló kérelmét, valamint az elsőfokú ítéleti tényállás hiányosságaira és iratellenességére vonatkozó előadását. A felperesnek az ellenkérelemben kifejtett álláspontjával szemben hivatkozott arra, hogy az általa az idézett bírósági jogeset nemcsak pénzfizetés esetében alkalmazható, hanem más teljesítés esetében is, vagyis a garantőr jogosult volt figyelembe venni a kijavítás (teljesítés) tényét és erre tekintettel a bankgarancia kifizetését megtagadni.

A perköltséggel kapcsolatban az alperesi beavatkozó előadta, hogy a felperes nem igazolta az általa elvégzett munkát és ennek pótlására a Pp. 235. § (4) bekezdésére figyelemmel a másodfokú eljárásban már nincs lehetősége. Az alperesi beavatkozó csatolta a Pesti Központi Kerületi Bíróságnak a 1.Pk.176062/2006. szám alatt lefolytatott előzetes bizonyítási eljárásban hozott végzéséből a szakértő feladatának meghatározására vonatkozó részt, amellyel azt kívánta igazolni, hogy a felperes is elismerte a hibák kijavításának tényét, a szakértőhöz intézett kérdések csak arra vonatkoztak, hogy a kijavítás megfelelően történt-e meg.

A fellebbezés megalapozatlan.

A Fővárosi Ítéletátl elsőként azzal a kérdéssel foglalkozott, hogy az alperesi beavatkozó fellebbezése érdemben elbírálható-e.

A Pp. 233. § (1) bekezdése szerint az elsőfokú bíróság határozata ellen - amennyiben a törvény ki nem zárja - fellebbezésnek van helye. Fellebbezéssel élhet a fél, a beavatkozó, végül az, akire a határozat rendelkezést tartalmaz, a rendelkezés reá vonatkozó része ellen.

A Pp. 57. § (1) bekezdése értelmében a beavatkozó - az egyezséget, az elismerést és a jogról való lemondást kivéve - minden cselekményre jogosult, amelyet az általa támogatott fél megtehet, cselekményeinek azonban csak annyiban van hatálya, amennyiben a fél a cselekményt elmulasztja, illetőleg amennyiben a beavatkozó cselekményei a fél cselekményeivel nem állnak ellentétben.

Az alperes helytállóan utalt arra, hogy az alperesi beavatkozó fellebbezése jogszerű, mert az alperes a fellebbezést, mint jogcselekményt elmulasztotta, így a beavatkozó fellebbezése az alperes cselekményeivel nem áll ellentétben. A kialakult bírói gyakorlat szerint, ez csak akkor állapítható meg, ha az alperes a fellebbezési jogáról kifejezetten lemondott volna. A kifejtettek alapján az alperesi beavatkozó fellebbezését a Fővárosi Ítéltábla érdemben bírálta el.

Ezt követően a Fővárosi Ítéltábla azt a kérdést vizsgálta meg, hogy szükség van-e a per tárgyalásának felfüggesztésére.

A Pp. 152. § (2) bekezdése értelmében a bíróság a tárgyalást akkor is felfüggesztheti, ha a per eldöntése olyan előzetes kérdés elbírálásától függ, amelynek tárgyában más polgári per vagy a bíróság hatáskörébe tartozó más polgári eljárás már folyamatban van.

A jelen ügyben a felperes és az alperesi beavatkozó között az alapjogviszonyra vonatkozóan van per folyamatban. Az elsőfokú bíróság helytállóan utalt arra, hogy a bankgarancia-megállapodás alapján az alperesi bank és a kedvezményezett felperes közötti jogviszony elbírálása körébe az alapjogviszony vizsgálata nem tartozik. Az alperes kötelezettségének tartalma a maga szabta feltételekhez igazodik. A per tárgya annak vizsgálata, hogy a felperes e feltételeknek eleget tett-e. Erre tekintettel a jelen ügyben nem minősül előkérdésnek, hogy a felperes az alperesi beavatkozó közötti jogviszonyból származó jogvita miként dől el. Ezért a Fővárosi Ítéltábla - az elsőfokú bírósággal egyezően - elutasította az alperesi beavatkozónak a tárgyalás felfüggesztése iránti kérelmét.

Az alperesi beavatkozó fellebbezésének érdemi elbírálása körében a Fővárosi Ítéltábla elsőként az igénybejelentés alaki kérdéseivel foglalkozott. Az alperesi beavatkozó ezzel kapcsolatban azt adta elő, hogy a 2006. január 26-i levelet író dr. Perlaki Szabolcs ügyvéd képviseleti joggal nem rendelkezett. A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság által ebben a körben kifejtettekkel egyetértve rámutat arra, hogy a képviseleti jog esetleges hiánya pótolható a Ptk. 221. § (1) bekezdése alapján és ez az ügyben megtörtént, dr. Perlaki Szabolcs képviselő eljárása, nyilatkozatai utólagos jóváhagyást nyertek a felperes részéről. Ezt igazolta az is, hogy a felperes az alperes felé a bankgarancia lehívásakor a 2006. január 26-i levélben foglalt

igénybejelentést, mint a saját nyilatkozatát csatolta. A Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint tehát alaki szempontból a felperes által 2006. január 26-án tett igénybejelentés megfelelt a megállapodásban foglalt feltételeknek, így az ellen az alperesi bank formai okokból kifogást nem emelhetett volna.

Az alperesi beavatkozó fellebbezése szerint a 2006. január 26-i igénybejelentés azért sem volt megfelelő, mert az alperes ezt követően teljesítette kijavítási kötelezettségét és erre tekintettel az alperes megtagadhatta a kifizetést. A kifizetéshez ugyanis a beavatkozó véleménye szerint annak az igazolása kellett volna, hogy valamely konkrét hiba kijavítására a beavatkozót a felperes írásban felszólította és ennek a felszólításnak nem tett eleget. Annak a kérdésnek vizsgálata, hogy a kijavítás jól vagy rosszul történt-e meg, nem tartozik erre a perre, ez az alapjogviszony elbírálása körébe tartozó kérdés.

A Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint azzal, hogy a felperes a bankgaranciát lehívó levelében fennálló minőségi kifogásaira utalt, eleget tett a bankgarancia megállapodásban foglaltaknak. A felperesnek - az alperesi beavatkozó álláspontjával szemben - nem volt kötelezettsége arra, hogy az igénybejelentő levelét követően elvégzett javítás után ismételten felhívja az alperesi beavatkozó figyelmét a minőségi hibákra, és azok ismételt kijavítását kérje. Abban az esetben, ha a felperes úgy ítélte meg, hogy a kijavítás nem megfelelő módon történt meg, a 2006. január 26-i igénybejelentése alapján joga volt a bankgarancia lehívására. Más kérdés, hogy a bankgaranciát nyújtó fél a bankgarancia összegét lehívóval szemben érvényesítheti a kártérítési igényét, ha a bankgarancia lehívása során a lehívó jogtalanul hivatkozik a bankgaranciát nyújtó fél szerződésszegésére, mint a lehívás okára.

Helytállóan utal a felperes a fellebbezési ellenkérelmében arra, hogy a kialakult bírói gyakorlat alapján a bank a bankgarancia kifizetését csak akkor tagadhatja meg, ha a megbízó által történt pénzbeli teljesítésről szerez tudomást. Bár kétségtelen, hogy a teljesítés körébe tartozik a pénzkövetelés teljesítése is, a bank által csak a pénzkövetelés teljesítése ellenőrizhető, így a bankgarancia szempontjából csak ez releváns, minden más teljesítés vizsgálata az alapjogviszony körébe tartozó kérdés, így a bankgarancia kötelezettje ebben a körben vizsgálódást nem folytathat le. A jelen ügyben az alperes jótállási garanciát vállalt, tehát a felperesnek azon nyilatkozatára, amely a teljesítés hibájára utalt, az egyéb feltételek fennállása esetén a fizetési kötelezettsége bekövetkezett. Az alperesi beavatkozó fellebbezésével ellentétben tehát a kijavítás esetleges ténye és ez erről felvett február 14-i jegyzőkönyv bemutatása alapján az alperes nem tagadhatta meg a bankgarancia kifizetését.

A bankgarancia feltételei értelmében további követelmény volt, hogy a felperes írásbeli felszólításán szereplő aláírások valóságát a felperes bankja igazolja. Az alperesi beavatkozó részletesen vitatta a felperes törvényes képviselői aláírásának valóságára vonatkozó, a felperesi számlavezető bank nyilatkozatának

megfelelőségét azzal, hogy a bankgarancia kifizetését e hiányosság miatt is jogszerűen tagadta meg az alperes.

A Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint azáltal, hogy a garanciát vállaló bank a kedvezményezett számlavezető bankjától kérte a felperes képviselői aláírása valódiságának igazolását, ebben a kérdésben a felelősséget is a felperes számlavezető bankjára hárította az aláírások valódiságáért, ha később ebben a kérdésben vita merülne fel. A ... Zrt. igazolta, hogy a felperes bejegyzett képviselői, A. W. és M. Sch. aláírása szerepel az alpereshez intézett felszólító levélen, ezek az aláírások valódiak és a felperest jogilag kötelezik. Az, hogy a felperes törvényes képviselői milyen körülmények között írták alá az írásbeli felszólítást, a kifejtettek alapján nem mentesíti az alperest a fizetési kötelezettsége alól. A bankgarancia megállapodásban foglalt követelményeken túlmenően az alperesnek nem volt jogosultsága arra, hogy az aláírások megszületésének körülményeit vizsgálja, és nincs jelentősége az alperesi beavatkozó azon fellebbezési előadásának sem, hogy a ... Zrt. milyen okirati formában igazolta a felperesi törvényes képviselők aláírásának valódiságát.

A kifejtettek alapján a felperes a bankgarancia lehívásához szükséges összes feltételt teljesítette és alperesi bank a Ptk. 249. §-a által vállalt kötelezettségének teljesítését jogtalanul tagadta meg. Az elsőfokú bíróság tehát helytállóan kötelezte az alperest a felperes részére a bankgarancia lehívásban megjelölt összeg megfizetésére.

Figyelemmel arra, hogy a fellebbezés az elsőfokú ítéletben foglalt marasztalást teljes egészében támadta, a Fővárosi Ítéltáblának foglalkoznia kellett az alperesnek, illetve az alperesi beavatkozónak a kamatfizetés kezdő időpontjára vonatkozó előadásával is.

A Ptk. 301/A. § (3) bekezdése szerint a kamatfizetési kötelezettség a jogosult fizetési felszólításának (számlájának) kézhezvételétől számított 30 nap elteltétől esedékes, illetve a jogosult teljesítésétől számított 30 nap elteltétől, ha a jogosult fizetési felszólításának (számlájának) kézhezvétele a jogosult teljesítését megelőzte, vagy a kézhezvétel időpontja nem állapítható meg.

A rendelkezés a fizetési késedelemről szóló irányelvet átültető szabályokat tartalmaz. A jogszabály szövegéből egyértelmű, hogy ez a rendelkezés akkor alkalmazható, ha a jogviszonyban érintett felek egymásnak szolgáltatással és ellenszolgáltatással tartoznak. A jelen ügyben a bankgarancia lehívása körében a felperes az alperesnek semmiféle szolgáltatással nem tartozott. Az alperes vállalkozott arra, hogy a feltételek bekövetkezése esetében 8 banki munkanapon belül teljesíti fizetési kötelezettségét, ezt azonban elmulasztotta. Ezért a kamatfizetés kezdő időpontja az elsőfokú ítéletben foglaltakkal egyezően 2006. május 17. napja.

Az alperesi beavatkozó az elsőfokú bíróság által megállapított perköltségre vonatkozóan is fellebbezést nyújtott be. A fellebbezés ebben a körben is megalapozatlan. A felperes jogi képviselője helytállóan utal arra, hogy a felperes külföldi törvényes képviselőire tekintettel a képviselet ellátása során a periratokat két nyelven kellett elkészítenie, emellett a peres felek között részletes írásbeli vélemény-nyilvánításokra került sor, amelyek elkészítése a jogi képviselők részére jelentős munkaterhet jelentett. Az elsőfokú bíróság által megállapított perköltség némileg alacsonyabb összegű is, mint ami a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet alapján a felperes javára felszámítható lett volna. A kifejtettekre tekintettel az elsőfokú bíróság által megállapított, a pertárgyértékhez és az elvégzett ügyvédi munkához igazodó perköltség összegének mérséklésére a Fővárosi Ítéltábla nem látott alapot.

Az alperesi beavatkozó fellebbezése sikertelen maradt, ezért a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése szerint helybenhagyta és a sikertelenül fellebbező alperesi beavatkozót kötelezte a felperes jogi képviseletével felmerült perköltség megfizetésére a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) és (5) bekezdésének figyelembe vételével azzal, hogy a felperes jogi képviselője részére megállapított ügyvédi munkadíj az általános forgalmi adót is tartalmazza.

Budapest, 2008. március 5.

. Koday Zsuzsanna sk.
a tanács elnöke

Tamáné dr. Nagy Erzsébet sk.
sk.
előadó bíró

Dr. Molnár József

bíró

A kiadmány hitelül:
bírósági tisztviselő